

Zeerust.

De zee praalt onder 't licht der vorstelijke zon
 In waaivorm haar blauwe verten open;
 Vol lust en weelde vangt ze, goud-bedropen,
 Den laatsten lichtkus van den gouden horizon,
 Waar witte zeilen naar de toekomst loopen!

Vol zit de zoele ruimte van een wonder lied
 Dat zingend ruischt uit ongekende landen
 Waar liefde en schoonheid nooit 't geluk verpanden,
 Waar nergens sporen zijn van kommer of verdriet
 En maagden voor het leven wierook branden!

De zee strekt godlijk schoon, de wind zingt godlijk zoet!
 De wereld gaat in vroom en kalm berusten
 Vol zon beglansd en wars van aardsche lusten,
 Gedwee, 't geheim van wondren avond te gemoet
 Waarin een meeuw alléén op 't strand zal rusten.

De witte zeilen zijn nu donkerrood.
 Als vlaggen hangen ze over teere weelde
 Die zon met zee en zee met zonne deelde,
 Als rijpe vrucht van ongeleenden barensnood
 Wen 't zonnegoud met 't kille water speelde.

Hier staan de nijd en haat niet, schrill belust
 Om schâ en schand en bittren wrok te wekken...
 Alleen de hemel zal mijn ziel bedekken
 De zee zal wiegen mijne vaste rust
 En tot de Goedheid zal 'k mijn handen strekken...

JUUL FILLIAERT.

